

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 115.

Anden Session.

36te Møde.

Mandagen den 25de November.

(Fortf.)

Alberti: Det er gaaet mig som flere af de foregaaende Talere, at jeg har fundet en mærkelig Uoverensstemmelse mellem den Anordning, som den kongelige Regjeringscommissair for Slesvig under 24de September d. A. har udfærdiget angaaende Jagten i Slesvig, og det Forslag om Jagtrettens Afsløsning, som nu foreligger os, og som i alt Væsentligt stemmer med det Forslag, som den ærede Indenrigsminister har indbragt i det andet Thing. Jeg havde ventet, især efter den Udtalelse, som fandt Sted fra Rigsdagsmanden for Langeland (S. A. Hansen), at faae Dplysning om, hvorledes det kunde være, at Slesvig fik een Ordning af Jagtvæsenet, og at man derefter kom frem med Forslag til en ganske anden Ordning af Jagtvæsenet for det egentlige Danmarks Bedkommende. Den ærede Indenrigsminister har, saavidt jeg hørte, ikke givet nogen udførlig Dplysning om denne Uoverensstemmelse; thi, om jeg forstod ham ret, henviste han til Slesvigs særegne Forhold og meente, at dette maatte være et fyldestgjørende Svar. Det er nu vistnok saa, at Slesvigs Forhold ere særegne og vare særegne, dengang Regjeringscommissairen udstedte hiin Anordning; men jeg troer ikke, at de vare særegne i Henseende til Jagtvæsenet; jeg troer ikke, at det, at den kongelige danske Regjeringscommissair udøvede sit Herredomme over Slesvig, kunde gjøre, at Jagtvæsenet og Jagtretten blev noget ganske Andet der, end den havde været under den hidtil bestaaende Lovgivning. Jeg troer navnlig ikke, at den kongelige Regjeringscommissair vilde have givet en saa indgribende Anordning, som den her omtalte, dersom han havde anseet

Jagtretten for at være en Eiendomsret; men, kan Jagtretten ikke i Slesvig ansees for at være en Eiendomsret, saa kan jeg ikke forstaae, hvorledes den i Danmark skulde være at betragte som en Eiendomsret. Jeg troer, som sagt, ikke, at den kongelige Regjeringscommissair har betragtet den som en saadan; thi Paragraph 1 af den førnævnte Anordning, hvilken blev oplæst af en foregaaende Taler, viser jo tilstrækkeligt, at Jagtretten er bleven fuldstændig fri, og § 4 i samme Anordning gaaer endogsaa saa vidt at erklære alle Jagtforpagtninger for ophævede, uden at der kan fordres nogen Erstatning (Hør!); men en saadan Ophævelse af indgaaede Contracter, — netop Contracter, hvormed man her i Salen har villet bevise, at Jagtretten skulde være en Eiendomsret — uden at indrømme Afgang til Erstatning, mener jeg netop maa vise, at den kongelige Regjeringscommissair, som udtaler Hans Majestæts Billie i Slesvig, ikke har erkendt Jagtretten for at være en Eiendomsret. Det var det, som jeg saa meget havde ventet at faae oplyst, hvilken Grund der er til at ansee Jagtretten i Slesvig for at være noget Andet, end Jagtretten vises at være i Danmark, men, som sagt, jeg har ikke faaet min Tvivl i denne Henseende løst. Man har uden videre paastaet, at Jagtretten er en Eiendomsret, men jeg har ikke fra nogen Side her i Salen hørt det godtgjort; jeg har søgt at komme til Kundskab, om det i de fremlagte Actstykker skulde være godtgjort, at Jagtretten er en virkelig Eiendomsret, men heller ikke der har jeg fundet nogen tilstrækkelig Dplysning. Jeg har kun fundet, at Landbocommissionen har udtalt, at Jagtretten er en til Eiendommen af Grunden knyttet Rettighed, og jeg har seet, at Landbocommissionen i denne Henseende har henviist til Fædn. af 20de Mai 1840,